

Proloog

Ik praat nooit over wat er gebeurd is.

Daar zijn redenen voor, goede redenen, maar ook die houd ik voor mezelf.

Ik heb gehoord dat de agenten die zich bezighouden met mijn zaak de laatste details aan het afhandelen zijn, dat de mensen van de speciale eenheid weer naar hun eigen afdeling zijn teruggekeerd. Ze lijken opgelucht te zijn, degenen die me in het ziekenhuis hebben opgezocht – opgelucht dat ik nog leef, en ze zijn moe. Mijn zaak heeft hen dag en nacht in beslag genomen, en de stress was overweldigend. Ze zijn blij dat ik het er levend afgebracht heb en klaar om de zaak achter zich te laten.

Mijn zus heeft een lijfwacht voor me geregeld. Iemand om de pers bij me vandaan te houden, en natuurlijk de ramptoeristen. Verslaggevers wedijveren om het eerste interview en fotografen proberen binnen te sluipen in de hoop de allereerste foto's te kunnen nemen. De lijfwacht praat met mijn verpleegkundige, even verderop in de gang, en ik kan zijn stem horen: laag en vastbesloten. Uit de manier waarop hij 'mevrouw' zegt, leid ik af dat hij nog maar net ontslag genomen heeft uit het leger. Hij heeft

nog niet op mijn deur geklopt om zich aan me voor te stellen, maar ik verwacht hem ieder moment. Ik denk dat ik er klaar voor ben.

Ik hoop dat er niet te veel medelijden in zijn ogen te lezen is, of dat hij het allemaal te zwaar opvat. Ik leef nog, ik ben niet dood. Een glimlachje op zijn tijd, of zelfs een echte lach, zou niet verkeerd zijn. Iedereen om me heen is zo serieus, zo somber.

Een klop op de deur maakt dat ik opkijk van het tijdschrift dat ik aan het doorbladeren ben. Ik zie een jonge vent in een spijkerbroek en een hip T-shirt. Hij had een student kunnen zijn. Lang, slungelig, vriendelijke blauwe ogen. Ik zie dat hij zijn handen in zijn achterzakken heeft gestoken en merk dat hij me aan een vluchtig onderzoek onderwerpt.

‘Ruth, ik ben John Key.’ De stem past precies bij de soldaat-maar-nu-lijfwacht die ik verwacht had.

Ik besluit dat zijn glimlach me bevalt.

‘Ik denk erover om mijn naam te veranderen.’ Ik heb geen flauw idee waarom dat het eerste is wat ik zeg, maar blijkbaar zijn zijn sociale vaardigheden beter dan de mijne, want hij knikt alleen maar en loopt de kamer in. Hij gaat op de rand van mijn bed zitten, vlak bij me, maar ik ervaar het niet als onprettig. Hij doet in elk geval niet zijn best om contact te vermijden.

‘Als je dan maar niet voor Margaret kiest. En Shelly vind ik ook niets’, zegt hij, in een serieuze reactie op mijn opmerking.

‘Ik dacht meer aan iets als Jessica. Of Charlotte, misschien.’

‘Charlotte zou ik leuk kunnen gaan vinden.’

Ik besluit ter plekke dat ik voortaan Charlotte zal heten. De persoon die ik was, Ruth Bazoni, heeft tijd nodig om tot rust te komen, misschien zelfs om vergeten te worden. Charlotte ... Charlotte nog iets. Het idee om opnieuw te beginnen spreekt me wel aan.

Ik denk dat ik vooral zijn stem erg prettig vind. Hij klinkt anders dan de stemmen waar ik zo bang voor geweest ben. John is jong, maar zijn stem is oud. Zijn ogen ook. De levenservaring die in zijn blik te lezen is, lijkt niet op zijn plaats. Maar ik begrijp het wel. Deze man is getuige geweest van oorlog. Hij ziet er alleen maar jong uit. Ik vraag me af of mijn ogen er hetzelfde uitzien als de zijne. Een jong gezicht, met oude ogen.

‘Je zus heeft me ingehuurd, maar mijn taakomschrijving is zo vaag dat niets echt vastligt. Om het eenvoudig te houden zeg ik gewoon tegen de mensen dat ik je vriendje ben, en daarna dat ze weg moeten gaan.’

Ik knik, alsof het niets voorstelt, maar in werkelijkheid is het iets reusachtigs. Het feit dat hij dit voorstelt, dat hij bereid is om verder te kijken dan wat er gebeurd is en om te doen alsof ik normaal ben, is ongelooflijk lief. Ik heb nooit een vriendje gehad en ik weet dat ik de rest van mijn leven alleen zal blijven, maar als hij kan doen alsof, dan kan ik dat ook. ‘Wat dacht je van een pizza als eerste afspraakje, ergens anders dan in deze kamer? Ik heb honger. En ik verveel me.’

Hij heeft een leuke lach. ‘Pizza klinkt goed.’ Hij staat op. ‘We zullen de komende weken wel meer regels overtreden, dus dan kunnen we daar net zo goed meteen mee beginnen. De lift is vlakbij. Ik kan wel een plekje ergens in het ziekenhuis vinden waar we in elk geval een aardig uitzicht hebben, en een lekkere pizza kunnen we laten bezorgen. Denk je dat je jezelf kunt aankleden, of moet ik een reden verzinnen om de verpleegster zover te krijgen dat ze je komt helpen?’

‘Ik red het wel.’

Hij knikt en wandelt de kamer uit, waarbij hij de deur achter zich dichttrekt.

Ik weet dat ik veel te mager ben. Vel over been. Waarschijnlijk kan ik niet meer dan een halve pizza op voordat ik vol zit. Maar ik geloof dat er een dag komt waarop dat

niet meer zo is, en hoe eerder het zover is, hoe beter ik het vind.

Ik trek een zwarte pantalon en een sweatshirt met een universiteitslogo aan, waarbij ik mijn pijnlijke pols ontzie. Dan wurm ik met de nodige moeite mijn voeten in sportschoenen. Tegen de tijd dat ik klaar ben, ben ik nat van het zweet. Ik vraag me af hoe stom ik me zal voelen als ik instort voordat ik weer op mijn kamer terug ben. Ik zet die gedachte van me af en doe de deur open.

John leunt tegen de muur en knikt naar de rolstoel die naast hem in de hal staat. Ik ga in de stoel zitten en spreid de deken die hij me overhandigt uit over mijn schoot. Ik zie mijn verpleegster de zusterpost verlaten. 'Je hebt tegen haar gezegd dat we weg zouden gaan', constateer ik.

'Ze hoeft geen verantwoording af te leggen over iets wat ze niet ziet.'

Hij haalt de metalen ketting met naamplaatjes en twee versleten hangertjes – waarschijnlijk aandenkens – van zijn nek. 'Ik wil dat je deze draagt. Ze hebben mij geluk gebracht. Daar kun jij ook wel wat van gebruiken.' Hij laat de ketting over mijn hoofd glijden, om mijn nek. Dan gaat hij achter de rolstoel staan en begint me naar de lift te duwen.

Ik strijk met mijn vingers langs het metaal dat nog warm is van zijn huid. Ik knipper mijn tranen weg. Ik heb een man getroffen die echt, oprecht, aardig is. Ik hoop dat hij blijft, in elk geval voor een maand of twee.

'Wat voor pizza had je in gedachten?' vraagt hij.

Ik glimlach, mijn eerste echte glimlach in vier jaar tijd. 'Supreme, alsjeblieft.'

Deel een

Bryce Bishop

Hoofdstuk 1

De dag waarop zijn leven voor altijd veranderde was niet vooraf aangekondigd; op zeker moment was het gewoon zover.

De winterzon ging al vroeg onder en de verlichting in de winkel stak fel af tegen de duisternis. Bryce Bishop deed zijn dagelijkse rondje langs de vitrinekasten in zijn winkel, waarbij hij elke verandering ten opzichte van gisteren opmerkte. Vooral het oude zilver was goed verkocht: de Morgan-dollars, de halvedollarstukken met een afbeelding van een staande vrouw. Devon had een dagrapport geschreven met daarin de exacte bedragen, maar Bryce kon zo al zien dat ze vandaag goed gedraaid hadden.

Over een jaar of tien zou hij misschien terugkopen wat hij vandaag verkocht had. Zijn branche was een van de weinige waarin artikelen werden aangeboden die nooit opnieuw gemaakt zouden worden, en vrijwel nooit werden vernietigd: ze veranderden alleen van eigenaar. De meeste oude munten van hoge kwaliteit die in de omgeving van Chicago verhandeld werden, kwamen vroeger of later in zijn winkel, Bishop Chicago, terecht. Om verkocht te worden, maar ook om ze te laten taxeren voor de

verzekering, of om gefotografeerd te worden voor een ophanden zijnde veiling. Er was goed geld te verdienen met oude munten als je wist hoe je verstandig moest in- en verkopen. En dat wist Bryce. Dat deed hij al meer dan tien jaar.

Bryce poetste een vlek van het glas met de manchet van zijn overhemd. Hij verveelde zich suf, maar de onderneming was winstgevend genoeg en voorzag tien mensen die hij aardig vond van een prima baan. Hij zou de sleutels aan Devon kunnen overhandigen en voortaan eigenaar op afstand kunnen zijn. Maar zijn huidige manier van leven achter zich laten was niet de oplossing van zijn probleem. Hij stelde het alarm van de showroom opnieuw in en weerstond het rusteloze verlangen om morgen gewoon niet naar de zaak te gaan.

‘Veilige nacht gewenst, meneer Bishop’, riep de nachtwaker hem toe van achter zijn bureau.

‘Jij ook, Gary.’

Bryce liep naar het parkeerterrein aan de achterzijde van het gebouw. De stoep was nog steeds bedekt onder het laagje sneeuw dat de avond ervoor gevallen was. Hij haalde zijn sleutels uit zijn jas. Het zou fijn zijn om thuis te zijn. Er was thuis niemand die op hem wachtte, wat misschien iets van zijn probleem verklaarde. Hij had echter een grote familie die ook heel belangrijk voor hem was: zussen, broers, ouders, neven en nichten, en niet te vergeten hun kinderen, die het heerlijk vonden om met hem naar honkbalwedstrijden te gaan, een filmpje te kijken of een uitstapje te maken. Bovendien had hij vrienden met wie hij zijn avonden kon doorbrengen als hij graag met iemand samen wilde zijn. Maar om eerlijk te zijn verveelde hij zich stierlijk, en dat was geen prettige constatering. Hij zou daar wat aan kunnen doen als het hem maar lukte om vast te stellen wat hij nou precies aan zijn dagelijks leven wilde veranderen.

‘Bishop.’

Hij draaide zich om en zag een vrouw staan, leunend tegen een oude pick-uptruck die op de hoek van het plein geparkeerd stond. Ze had haar handen diep in haar zakken gestoken.

‘U krijgt zo meteen een telefoontje. Ik denk dat u er goed aan doet om op te nemen.’

Een zware stilte hing tussen hen in, totdat de telefoon in zijn zak begon te rinkelen. Hij keek haar aan terwijl hij naar het melodietje luisterde. Ze bewoog niet. Hij ook niet, terwijl hij probeerde vast te stellen wat hier aan de hand was. Een beroving, waarbij iemand zijn familie bedreigde om hem tot medewerking te dwingen? Een ontvoering, waarbij losgeld geëist werd? Hij zag niemand anders op het parkeerterrein, maar de veiligheidslampen verlichtten alleen de grote oppervlakken en wierpen grilige schaduwen over het terrein. Het was goed mogelijk dat er iemand in een van de auto’s zat en hem in de gaten hield.

‘Er is niets naars gebeurd. Het telefoontje is gewoon een introductie.’ Haar stem zweefde over het parkeerterrein, het geluid zacht maar helder.

Hij haalde de telefoon uit zijn jaszak, zijn blik nog steeds op haar gericht. ‘Bishop.’

‘Ik ken de dame niet, maar de persoon die voor haar instaat wel’, begon Paul Falcon. Het horen van de bekende stem was een opluchting. ‘Dit is bijzonder onconventioneel, maar het is in orde. Wat je straks zult zien en horen is betrouwbaar.’

‘Dank je, Paul. Ik bel je straks terug.’ Hij liet de telefoon weer in zijn zak glijden.

‘Goed zo?’

De directeur van het FBI-kantoor in Chicago stond in voor deze vrouw. Hij knikte. Ze zette zich af tegen de truck en liep naar hem toe. ‘Tien minuten, meneer Bishop. Al uw vragen zullen beantwoord worden.’

‘Wie ben je?’

‘Charlotte Graham. We hebben elkaar nog niet eerder ontmoet. We hebben echter wel een paar gemeenschappelijke vrienden.’ Ze was ongeveer even oud als hij, haar lange haren los over haar schouders, haar spijkerbroek en haar jas niet nieuw maar ook niet versleten. ‘Ik wil u iets laten zien. Die rode veiligheidsdeur daar’ – ze wees – ‘is de achteringang van de winkel naast de uwe. Loopt u even mee naar binnen?’ Ze liep naar de deur zonder te kijken of hij haar volgde en stak de sleutel in het slot.

Hij kende de winkel wel. Er had een boetiek in gezeten, maar na een plotseling faillissement was die verdwenen, en het pand was alweer verhuurd voordat zijn bedrijf zelfs maar een bod had kunnen uitbrengen om het te kopen. De twee ruimtes werden slechts door een stenen muur van elkaar gescheiden, en het zou een ideale manier geweest zijn om zijn winkel uit te breiden. De etalage aan de straatkant was nog steeds afgedekt, en er stond nergens vermeld welke winkel hier zou komen, maar de afgelopen weken was het een komen en gaan geweest van bouwvakkers.

‘Pas op waar u loopt’, waarschuwde ze, terwijl ze het licht aandeed. ‘Het tapijt in de achterste hal is een paar dagen geleden gelegd en de deurkozijnen zijn nog niet afgewerkt.’ Hij volgde haar door de goed verlichte hal. Hij rook de geur van verf en goede koffie.

Ze liepen de winkelruimte binnen. Muren waren weggehaald, waardoor er een grote showroom ontstaan was. Twee grote, boogvormige kasten grensden aan elkaar en waren onderverdeeld in kleine vitrines. Er stonden gemakkelijke stoelen en tafeltjes die eventuele klanten privacy verschaften. Het licht was voortreffelijk en aan de muur hingen prachtige kunstwerken: de sfeer in de ruimte was zonder meer goed. Grote vazen gevuld met verse bloemen in kunstige arrangementen trokken onmiddellijk zijn aandacht. Hij was vaak genoeg aanwezig geweest bij officiële openingen om te weten wanneer een winkel op

het punt stond zijn deuren te openen voor het publiek. Deze winkel was zo goed als klaar.

‘Kijk gerust even rond. U bent de enige klant vanavond.’

Het eerste waaraan hij dacht was een juwelierszaak, omdat dat paste bij de elegante uitstraling van de winkel. Hij liep naar de eerste vitrine en keek erin. Gouden munten. Zijn adem stokte. Hij las de prijs die in piepkleine cijfertjes op discrete etiketjes geschreven was. Hij overwoog om zich om te draaien en de winkel uit te lopen, maar dat zou niets veranderen aan wat hij zojuist gezien had. Hij begon bij de eerste vitrine en nam de tijd om goed te kijken.

Charlotte koos een flesje water uit de verschillende drankjes die naast het koffieapparaat uitgesteld stonden en keek naar de man die de winkel aan een uitgebreid onderzoek onderwierp. Niet iemand die veel zei als hij boos was. Dat was nuttig om te weten.

Eindelijk staakte Bishop zijn onderzoek en draaide hij zich om om haar aan te kijken. ‘Ik begrijp dat u van plan bent om de concurrentie met ons aan te gaan.’ De woede was er wel, witheet en beheerst, maar zijn stem was nog even kalm als eerst. ‘Uw winkel grenst aan de onze, en de inrichting en de elegantie ervan zijn vergelijkbaar met die van Bishop Chicago. Uw prijzen zijn lager, en hoewel er niet veel overlap lijkt te zijn in het aanbod, zullen uw munten dezelfde klanten trekken als die wij al jarenlang aan ons proberen te binden.’

Ze draaide de dop op het flesje water. ‘Dit zijn niet alle munten. Er is wel degelijk overlap. Deze munten heb ik speciaal uitgekozen om als eerste serie tentoon te stellen.’

‘Wij kunnen onze prijzen niet aanpassen aan die van u.’ Hij duwde zijn handen in zijn zakken en ze zag dat hij ze tot vuisten balde. ‘Was dat het doel van de ontmoeting van vanavond? Mij laten zien wat me boven het hoofd hangt?’

Ze had de woede verwacht, erop gerekend zelfs. Wat hij hier zag, was een aanval op zijn familiebedrijf, en zij had ervoor gekozen om hem daar rechtstreeks mee te confronteren. Als zij haar munten voor deze prijs verkocht, zou dat zijn bedrijf kapotmaken. Dat wist zij, en dat wist hij.

Ze zette haar flesje water neer. 'Ik wil deze winkel niet openen, Bishop. Ik wil dat jij hem koopt.'

Ze observeerde hem terwijl haar opmerking tot hem doordrong, terwijl verwarring en achterdocht samensmolten tot woede.

'Je wilt dat ik de winkel koop.'

'De inventaris, niet de winkel zelf. Ik ben erg tevreden over het resultaat van de verbouwing, dus het pand blijft van mij.'

'Als je me munten wilt verkopen, Charlotte, had je ook gewoon Bishop Chicago binnen kunnen lopen en kunnen zeggen: "Ik heb een aantal munten die ik graag wil verkopen."' "

Ze schoot bijna in de lach bij deze droge opmerking, maar hij was niet in de stemming voor grapjes. Ze hield het bij een klein glimlachje. 'Dit is een stuk dramatischer, vind je ook niet?'

Ze schonk een kop koffie in en drukte die in zijn handen. 'Als je niet wilt dat ik jouw bedrijf buitenspel zet, Bishop, zul je een manier moeten verzinnen om mijn inventaris op te kopen. Het wordt tijd dat ik een aantal munten verkoop. Ik ben bereid om ze tegen een lage prijs te verkopen en ik zal geen overdreven grote hoeveelheden tegelijk aanbieden, maar ik ben niet van plan om daar jaren over te doen.'

Ze liet haar hand over de bovenkant van een vitrinekastje glijden, de munten erin door haar zelf gerangschikt en geprijsd. 'Jij koopt wat er op dit moment in de winkel ligt, ik geef je dertig dagen de tijd om het te verkopen. Dan spreken we hier opnieuw af, en laat ik je de volgende serie munten zien. Een tweede ronde, zeg maar. Je kunt de

munten kopen, of ik open mijn deuren voor het grote publiek en we worden concurrenten. En na ronde twee komt ronde drie.'

'Hoeveel munten in totaal?'

'Eén beslissing per keer lijkt me genoeg. Als je koopt wat er nu in de winkel ligt, weet je in elk geval zeker dat je de komende dertig dagen geen concurrentie te vrezen hebt.' Ze liep met grote stappen door de ruimte, naar het bureau, en pakte de inventarislijst. 'Lever munten aan andere winkels; bied ze aan aan mensen die op zoek zijn naar een interessante investering, sla ze op en verkoop ze in de loop van een aantal jaar ... doe ermee wat je wilt. De enige voorwaarde is dat je alles wat in de winkel ligt koopt. Vanavond.'

Hij keek de lijst vluchtig door. 'Waarom is je vraagprijs zo laag? Je bent niet alleen een stuk goedkoper dan Bishop Chicago, veel van de munten die je verkoopt zouden zelfs bij de groothandel duurder zijn.'

'Door de winst te delen met de mensen met wie ik zaken doe, weet ik zeker dat ze bij me terugkomen om opnieuw zaken te doen.'

Hij keek haar onderzoekend aan. 'Je hebt dit eerder gedaan. Het inrichten van zo'n winkel, de onverwachte uitnodiging.'

'Ik heb de Europese munten aangeboden aan Hamilton-Grice in Londen. Je zou je gevleid moeten voelen dat ik Bishop Chicago heb uitgekozen. Ik heb ook gedacht over Cambridge Coins uit New York.'

'Ik weet niet zeker of "gevleid" het woord is dat ik zou kiezen. Wie ben je?'

Ze glimlachte. 'Charlotte Graham.'

'Verzamelaar? Handelaar? Heler? Het is zeker tien jaar geleden dat dit soort munten voor deze prijs verkocht werden. Hoe weet ik dat ze niet gestolen zijn?'

'Vandaar het telefoontje van de FBI-directeur hier in Chicago. De munten zijn van mij. Ik heb het recht ze te verkopen.'

‘Ik moet weten hoe ze in je bezit gekomen zijn.’

‘Mijn grootvader hield van munten. Hij is onlangs overleden.’

‘Het spijt me dat te horen.’

Ze knikte. ‘Dus, hebben we een deal?’

Bryce keek de winkel rond en toen opnieuw naar haar. ‘Heb ik een keus?’ Hij liep naar het bureau en zette een paraaf onder aan elke bladzijde van de lijst. ‘Ik koop de munten die je aanbiedt, Charlotte. Naar welke rekening moet ik het geld overmaken?’

‘Een cheque is prima.’

Op weg naar huis belde Bryce met een beveiligingsbedrijf, dat hij opdracht gaf om Charlottes achtergrond te controleren. Thuis liep hij naar boven om zijn pak te verwisselen voor vrijetijdskleding en Paul Falcon te bellen op zijn thuisnummer. ‘Ze verkoopt een aantal munten, maar de manier waarop ze dat doet is wel heel onorthodox. Wie staat er voor haar in?’

‘Dat kan ik niet zeggen ... wat op zich al heel wat zegt. Koop je de munten?’

Uit Pauls antwoord maakte hij op dat er een andere agent achter de vreemde introductie zat, iemand in wie Paul het volste vertrouwen had. Bryce trok een van zijn nette schoenen uit en smeed die in de richting van de kledingkast. ‘Ik zal er zo’n dertig procent op verdienen, maar ik wilde dat ik nee kon zeggen. Het voelt toch alsof ik zaken doe met de maffia. Ik geloof niet dat iemand me ooit eerder zo in verwarring gebracht heeft als zij.’ Hij probeerde zich zachtmoedig op te stellen en haar het voordeel van de twijfel te gunnen. Misschien was het niet haar bedoeling geweest om hem zo in het nauw te drijven, om hem te beledigen met haar dramatische, confronterende aanpak, maar de woede die hij vanavond gevoeld

had sudderde nog na als zeurende kiespijn. 'Verward' was de beleefdste omschrijving die hij kon bedenken voor wat hij werkelijk voelde.

'Ze is betrouwbaar, Bryce', antwoordde Paul met een geamuseerde ondertoon in zijn stem. 'En hoewel ik haar nooit ontmoet heb, heb ik genoeg *over* haar gehoord om tot de conclusie te komen dat ik haar vast graag zou mogen.'

'Oké.' Dat was tenminste iets.

'Ze heeft je echt tegen de haren ingestreken, vanavond.'

'Zeker weten. Ik heb Chapel Security opdracht gegeven om een uitgebreid achtergrondonderzoek te doen.'

Paul was even stil. 'Ik ben benieuwd – beroepsmatig – naar wat ze zullen vinden.'

Bishop begreep de onuitgesproken suggestie. 'Charlotte Graham is niet haar echte naam, of wel soms?'

'Ik zou je een gunst verschuldigd zijn als ik dat rapport zou mogen zien.'

De andere schoen landde in de kast. 'Deze avond is er een vol onverwachte verrassingen. Ik zal het rapport aan je laten zien. Ze zei dat haar grootvader was overleden. Zijn er ruzies over de nalatenschap, rechtszaken, problemen omtrent de herkomst of andere ellende die ik me hiermee op de hals haal?'

'Niet dat ik weet, en ik zou het moeten weten. Wat dat betreft heb je niets te vrezen. De munten zijn haar eigendom. Het staat haar vrij om ze te verkopen.'

'Geweldig.' Bryce hield zijn stem neutraal terwijl hij zijn stropdas lostrok en het gesprek op het probleem bracht dat op dit moment het meest dringend was. 'Wil je wat munten kopen, als investering?'

'Over hoeveel hebben we het?'

'Ik heb vanavond 1,6 miljoen dollar uitgegeven aan vijfhonderd munten, en het lijkt erop dat ik er de komende tijd nog meer zal kopen. Sommige van haar gouden munten zijn heel bijzonder – een halvedollar uit 1835 met een afbeelding van een adelaar, een vijf-dollarstuk met een

indiaan erop uit 1912, een paar tientjes uit 1799, nog helemaal gaaf. Ik verkoop je een pakketje van vijftig munten voor 250 duizend dollar, en dan zit ik nog zo ver onder de marktwaarde dat je verzekeringsadviseur zich zal afvragen of iemand geprobeerd heeft je om te kopen.'

'Ik ben geïnteresseerd.'

'Ik stuur je de foto's en een prijsopgave. En dan te bedenken dat ik me aan het begin van de avond nog verveelde en rusteloos voelde. Is Ann alweer thuis? Ze zal het leuk vinden om die munten te zien.'

'Ze zit nog twee dagen in Ohio. Ze wil dat ik je uitnodig om te komen eten. Er is iemand aan wie ze je graag wil voorstellen.'

'Ik vind je vrouw een schat en ik mag haar vrienden verrassend genoeg ook graag, maar we hebben al eerder vastgesteld dat koppelpogingen niet aan mij besteed zijn.'

'Je bent gewoon ... kieskeurig.'

'Dat is één manier om het te omschrijven. Maar dat is prima. Zeg maar tegen haar dat ik graag kom eten als ze me ruim van tevoren laat weten wanneer. Het wordt een hectische maand.' Dat avondje afleiding kon hij wel gebruiken en het zou nuttig zijn om te horen wat Paul hem verder nog over Charlotte Graham zou vertellen als hij hem een beetje onder druk zette. Hij vroeg zich tevergeefs af wat haar echte naam was. 'Toch apart dat Charlotte agenten bereid gevonden heeft om voor haar in te staan. Kun je me daar nog iets meer over vertellen?'

'Nee. Het ging allemaal via de telefoon: iemand die mij belde, waarna ik weer iemand heb opgebeld. Het verbaasde me om te horen dat ze in Chicago was.'

'Ik wilde maar dat ze was weggebleven.'

Paul lachte. 'Nu wil ik haar zéker ontmoeten, al is het maar omdat ze jou tegen zich in het harnas gejaagd heeft. Stop haar niet al te vlug in een hokje, Bryce. Ze is niet wie ze lijkt te zijn.'

'Zover was ik al. Ik spreek je morgen, Paul.'

Bryce verbrak de verbinding, gooide de telefoon naast zijn portemonnee op de kaptafel, en peuterde aan een manchetknoop die niet los wilde laten. Wat haar echte naam ook was, die vrouw was een lastpak. Hij zette zijn wekker op vijf uur, in gedachten al bezig met het formuleren van een strategie voor de komende paar dagen. Hij moest geld vrij zien te maken, zijn staf mobiliseren, contact opnemen met klanten. Hij haalde een spijkerbroek en een trui uit de kast en liep toen naar beneden om wat te eten. Hij verveelde zich niet meer. Dat moest hij haar in elk geval nageven.

‘Ik wilde dat ze een van ons mee had laten gaan.’ Ellie Dance legde de achtergrondinformatie over Bryce Bishop neer en zette er een glazen presse-papier, een cadeautje van Charlotte, bovenop om de bladzijden bij elkaar te houden.

John Key, die in de deuropening van Ellies studeerkamer stond en tegen het kozijn leunde, stopte nog een pecannoot in zijn mond. ‘Het komt wel goed met haar. Het is een fatsoenlijke vent.’

‘Een beetje conservatief, bekrompen bijna, maar vooruit: een fatsoenlijke vent. Hebben we haar overgehaald om voor Bishop te kiezen omdat we niet wilden dat ze naar Atlanta of New York zou vertrekken?’

‘Waarschijnlijk.’ John glimlachte. ‘Pieker daar nou niet over door, Ellie. De beslissing is genomen. Je hebt maanden besteed aan de voorbereidingen. Dit is goed voor haar. Ze moet zorgen dat ze niet al te erg opvalt als ze in Chicago is, maar dat is haar de afgelopen tien jaar steeds gelukt. Ze redt het wel.’

‘Waarom ben ik dan zo zenuwachtig als de moeder van een pasgeboren baby?’

‘Je vindt het prettig om mensen te beschermen, dingen te organiseren. Dat maakt dat je zo’n geweldige manager bent voor Charlotte, en een nog betere beste vriendin.’

Ellie wierp een blik op de foto op het bureau. Zestien jaar vriendschap, veertien jaar als zakenpartners ... ze kenden elkaars diepste geheimen, en allebei hadden ze er een paar heel duistere. Charlotte was kalm geweest toen ze vertrok, er mentaal helemaal klaar voor, maar ze had niet gegeten. Achter haar zelfbeheersing school een zekere nervositeit. Ze zou honger hebben als ze terugkwam. Er stond lasagne in de oven. Het stelde niet veel voor, maar in elk geval zou er een maaltijd voor haar klaarstaan. 'Ik heb nog verder nagedacht over haar uiteindelijke opties. Ik zal zorgen dat ik over een week of zes het een en ander op papier heb, zodat ze dat in overweging kan nemen.'

'De uiterlijke vervaldatum is drie jaar na de sterfdatum van haar grootvader. Ze heeft nog wel even tijd voordat ze haar definitieve keuze moet maken.'

Ze hoorden de alarminstallatie bij Ellies achterdeur piepen toen de code werd ingetoetst en goedgekeurd. John keek over zijn schouder en rechtte zijn rug. 'Ze is eerder terug dan ik verwacht had.'

Ellie deed de bureaulamp uit en pakte haar schoenen. Charlotte zou behoefte hebben aan een paar minuutjes rust voordat ze haar bestookten met vragen over het verloop van de avond, dus ze haastten zich niet. 'Breng Mitch even wat te eten. Dat heeft hij wel verdiend nu je hem op wacht gezet hebt.'

'Dat was je al opgevallen, dus?'

'We moesten ons gedeisd houden, zei je, dan was er verder niets aan de hand.'

'Dacht je dat ik ook maar iets aan het toeval zou overlaten?'

'Nee. Ik neem aan dat je haar ook discreet hebt laten volgen door Joseph, nadat ze tegen jou gezegd had dat jij dat niet mocht doen.' Ellie bleef naast hem staan en liet haar arm rond zijn middel glijden. Hij zou onmiddellijk met haar trouwen als ze hem die gelegenheid gaf, daar

had hij de afgelopen vijf jaar geen geheim van gemaakt. 'Ik ben blij dat je er bent.'

John drukte een kus boven op haar hoofd. 'Ik ook.'

'Wat zal ze uiteindelijk beslissen, John?'

'Ze wijst het af.'

Ellie zuchtte. 'Ja. Dat denk ik ook.'

Hij streelde troostend over haar rug. 'Jij zou willen dat ze ja zei, ondanks de voorwaarde die eraan verbonden is?'

'Ik denk dat ze er gelukkiger van zou worden als ze dat deed.'

Hij dacht er even over na. 'Misschien wel. Maar deze toestand heeft haar al ver genoeg uit haar comfortzone gedwongen. Daardoor voelt ze zich nu niet veilig genoeg en heeft ze niet voldoende tijd om tot die conclusie te komen.'

'Ik moet een manier verzinnen om een veilige plek te creëren voordat de tijd voorbij is', verzuchtte Ellie.

'Als dat mogelijk is, zal het jou zeker lukken.' John deed de lichten in de studeerkamer uit, pakte haar hand en zette koers naar de keuken. 'Heeft Charlotte je haar laatste schetsboek al gegeven?'

'De tekeningen van Shadow Lake? Ze zijn prachtig. Ik ga morgen naar de galerie om de mooiste ervan te laten inlijsten. Ik ben van plan om de prijs van haar werk deze maand opnieuw te verhogen.'

'Ze krimpt nu al in elkaar als ze hoort wat je voor haar tekeningen vraagt.'

'Dat is precies de reden waarom een kunstenaar een zakelijk manager nodig heeft, iemand die een kunstwerk van een marktconform prijskaartje kan voorzien.'

'Ik hoorde een gerucht over een nieuw schilderij van Marie.'

'Op canvas, 90 bij 120, *Glooiende heuvels bij zonsondergang*. Over een paar weken klaar, waarschijnlijk.'

'Ik weet niet of ze het al tegen je gezegd heeft,' zei John, 'maar Charlotte zou het graag willen kopen. Ze heeft zich

nooit eerder een van Maries schilderijen kunnen permitteren.'

'Ik stel het een maand of zes tentoon in de galerie voordat ik de prijs vaststel, maar ik kan je nu al vertellen dat die een aantal maal hoger zal liggen dan de prijs van haar vorige schilderij.'

'Het zal ongetwijfeld elke cent waard zijn. Ik ben van plan om binnenkort die kant op te komen, alleen om dat schilderij te bekijken.' Hij hield haar staande in de hal, vlak voor de deur van de keuken. 'Ontspan een beetje.'

'Ik wilde dat Charlottes grootvader haar nooit gevonden had, dat geen van deze dingen ooit van haar gevraagd zouden worden. Als we dit verkeerd aangepakt hebben, John ...'

'Als dat zo is passen we het plan gewoon aan.' Hij kneep zachtjes in haar hand. 'Elliott Marks uit Atlanta is ook een goede optie. Ik vind Bryce Bishop alleen net even aardiger.'

'Ik ook. Goed dan.' Ellie streek haar jurk glad en haalde diep adem. 'We zullen haar hier doorheen helpen. Wat er verder ook gebeurt, ons heeft ze in elk geval.'

'En dat zal altijd zo zijn', beloofde John. 'Wat ze ons ook over vanavond vertelt, zeg gewoon dat we "daar wel iets mee kunnen".'

Ellie lachte en pakte zijn hand nog steviger vast. 'Laten we maar eens horen hoe haar avond verlopen is.'